

opføre et saadant Arbejde som Middelgrundsfortet, selvfølgelig først og fremmest begynde at bestille de Dele af Arbejdet, som tage længst Tid. Derfor den ærede Krigsminister om en 3—4 Aar, naar han fik denne Bevilling og skulde udføre Fortet, derfor han om en 3—4 Aar havde udført Underbygningen og skulde til at udføre Pantseraarnene og Fernkonstruktionerne, saa vilde Følgen deraf simpelthen være den, at saa skulde der saa meget længere Tid til for at faae det fuldført paa Grund af den Arbejdsorden, som den ærede Minister har villet indføre. Derfor antager jeg, at den ærede Minister, forsaavidt som det reducerede Fort kun betyder en forandret Arbejdsorden, har været overordentlig uheldig med den Maade, hvorpaa han har delt Arbejdet. Det tror jeg, at Enhver, der har haft Tid at gjøre med Bygningslager, vil give mig Ret i. Men derfor kommer ogsaa den meget ærede Krigsminister til det Resultat, at han siger: Nei, det er ikke en forandret Arbejdsorden, det, der her foreligger, er det endelig fuldfærdige Fort, som vil være et selvstændigt og godt Led i Forsvaret. Jeg ønsker kun at slaa denne Udtalelse udtrykkelig fast til Oplysning for alle Vedkommende, der ønske at sætte sig ind i Sagen, at dette altsaa er den ærede Krigsministers Mening paa dette Tidspunkt, thi de Herrer vide nok, at den Tid ligger ikke ret langt tilbage, da den ærede Minister med meget stor Styrke gjorde gjældende, at det var nødvendigt at anbringe ikke alene samtlige Kanoner, men ogsaa Kommando-, Distancemaalings- og Udsitioner i Dreietaarne. Det er 3 Aar siden, denne Udtalelse kom frem. Jeg skal forøvrigt henvise til den Betænkning, der blev afgiven af Landsthingets Udvalg den 14de December 1886, og som udbiller dette med en overordentlig Styrke, og som navnlig har gjort sig det til Formaal at vise den absolute Nødvendighed af at gaa til Pantserdækning i større Omfang, end hvad man tidligere havde foreslaaet. Det bliver her for vidtløftigt, og jeg er heller ikke belabet paa at citere de enkelte Udtalelser, men jeg vil henvise til den Betænkning, som blev afgiven af vedkommende Landsthingsudvalg den 14de December 1886. Der ville de Herrer se, at en Mand, som vistnok kan anses for at være fuldt saa meget sagkundig som den ærede Krigsminister paa dette Omraade, nemlig Chefen for Søbefæstningen — det er han, som taler — har udbillet dette med saa overordentlig stærkt Varme. Jeg skal derfor kun udtale min Forbauselse over det, som jeg for mit Vedkommende hører for første Gang i dette Dieblit fra den ærede Krigsminister, at det er hans Mening,

at det her foreslaaede reducerede Fort skal kunne gjøre Syldest som saadant. Jeg havde uregtelig troet, at det kun var en politisk Vending, en forandret Arbejdsorden med Hensyn til Fortets Udførelse, en Arbejdsorden, som jeg iøvrigt i og for sig anser for at være overordentlig uheldig, og jeg tror som sagt, at Enhver, der kjenner Forholdene, vil indrømme det. Jeg har anset det for min Pligt at værges Udvalgets Betænkning mod dette Angreb fra den meget ærede Krigsministers Side. Det er ikke Betænkningen i og for sig, der foreligger i dette Dieblit, og jeg henholder mig iøvrigt ganske til den ærede Ordfører.

Krigsministeren (Bahnsøn): Jeg skal ikke forlænge denne Debat ret længe, jeg veed jo af Erfaring, at der er visse Ting, man kan blive ved at tale om, i det den Eine staar paa et Standpunkt, og den Anden paa et andet, uden at det kommer videre; men jeg finder dog Anledning til at gjøre enkelte Bemærkninger. Naar saaledes det ærede Medlem, der sidst talte, mente, at det var Regjeringens egne Oplysninger om Bombardementsgrændsen, der var veiledende for Betænkningen, saa vil jeg dog sige, at der er nogen Forskjel paa, at man siger som i Betænkningen, at Bombardementsgrændsen er 20,000 Men, eller om man siger, som vi have sagt i Besvarelsen, at Bombardementsgrændsen er 13—14,000 Men for den overveieende Del af Styktet, men at det maa paa regnes, at nogle Kanoner kunne klyde længere. Netop det, at der er paaregnet, at et ikke ringe Antal Kanoner kan føre Skiden ud paa 18,000 Men, og enkelte endda paa ca. 20,000 Men, har ogsaa Regjeringen taget Hensyn til i sit Forslag, men det, jeg anskede over, er, at man gaar over til uden videre at sige, at Bombardementsgrændsen er 20,000 Men; det kan man ikke sige. Naar det ærede Medlem ikke vilde regne de Exempler for Noget, som jeg anførte med Hensyn til Byers Bombardement, fordi de af mig nævnte Byer ikke ere Hovedstæder, men kun Flaadestationer, Værfter o. s. v., idet nemlig det ærede Medlem sagde, at f. Ex. England tør løbe an paa et Bombardement saadanne Steder, saa tror jeg ikke, Englænderne tør løbe an paa det; de ville sandelig ikke have dem bombarderede. Hvad enten det er Hovedstæder eller Orlogsværfter, det dreier sig om, gjælder for saa vidt den samme Betragtning, som et Orlogsværft til en given Tid kan være mere nødvendig end en Hovedstad. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg nævnte jo ogsaa Antwerpen, der, om den end ikke er Hovedstad i Belgien, dog er en betydelig Stad